

2) Sammes subsidiaire Forslag (see sammesteds Sp. 43),
forkastedes med 58 St. mod 19.

Herved bortfaldt Sammes Forslag til de af Forslagets Vedtagelse nødvendige Forandringer i § 22.

3) Udvalgets Fleertals § 12 (see Anhang A Sp. 35),
vedtoges med 72 St. mod 3.

4) Sammes § 13 (see sammesteds Sp. 35—36),
vedtoges eenst. med 75 St.

Det næste Afsnit, der fattes under Forhandling, dannedes af Udvalgets §§ 14—19 incl., tilligemed Lovudkastets § 2.

Ordføreren: § 14 indeholder kun en Anvisning til, hvorledes de fornødne Kort og andre Oplysninger skulle tilveiebringes. Det er en Selsfølge, at i private Sager maae Parterne selv sørge deraf. Det er i enkelte ældre Anordninger paalagt Requirenten selv at tilveiebringe dem, og det vil vistnok ogsaa i Almindelighed være hans Pligt, men Forholdet kan ogsaa gjerne stille sig saaledes, at det nærmest bliver den Indkaldte, som har at tilveiebringe dem, og derfor er det i Paragraphen udtalt, at, naar Parterne ikke ere villige dertil, saa skal Commissionen bestemme, hvem det da er, der skal tilveiebringe disse Oplysninger.

§ 15, der er optagen efter Regjeringens Forslag, gaaer ud fra, at der under visse Omstændigheder kunde være Anledning til at tilkalde en technisk sagkyndig Mand, medens det efter Regjeringens Forslag var tilstgjet, at det Medlem, som saaledes tilkaldtes, tillige skulde deeltage i Sagens Behandling og Paakjendelse. Udvalget har ikke kunnet antage, at det var fornødent at give det omtalte Medlem en saadan Stillning til Sagen; det vilde kun være ganske undtagelsesviis, at der blev Spørgsmaal om en saadan technisk Kyndighed, og det vilde da kun være i en ganske enkelt Retning, ligesom det heller ikke altid er sagt, at en Mand, som har en saadan technisk Dygtighed, i det Hele taget vilde være stiftet til at behandle en Sag, som foreligger for Landvæsencommissiønen. Dertil kommer, at, naar denne Mand skulde deeltage i alle Møder og Forhandlinger, vilde Omkostningerne blive temmelig betydelige; at man, ved at sætte en Techniker ind i Commissionen, skulde nøde ham til at gjøre sit Arbejde for en ringere Betaling, end han ellers vilde have forlangt, naar han var tilkaldt af nogen af Parterne, forekommer idetmindste ikke mig at være billigt og ligeledes at tale imod, at man sætter en Techniker ind som Medlem af Commissionen, for ved hans Hjælp at faae udrettet, hvad man ellers ikke kunde faae gjort, naar han ikke var Medlem deraf. Det er ligeledes forudsat, at det ikke engang var nødvendigt, at denne Mand mødte i Commissionen, idet hans Arbejde ofte vil være af den Betsaffenhed, at han maa anvende lang Tid deryaa udenfor den Tid, Commissionen er samlet, og man har derfor fundet det rigtigt at foreslaae, at han, naar han var særdig med sit Arbejde, da skulde indsende det til Commissionen.

§ 16 indeholder Reglerne for Sagens Paakjendelse, nemlig at den baade kan afgjøres i Realiteten og i Formaliteten, og at den ogsaa kan foretages paany, naar der mangler Oplysninger, eller det skulde findes, at der var begaaet saadanne Formfeil, at den maatte afvises. Parterne ere aabenbart bedre tjente med at blive gjorte opmærksomme paa Feilene, for at de kunne afhjælpe dem, end at den hele Forhandling derved skulde være spildt.

§ 17 indeholder Reglerne for, hvorledes der skal gaaes frem ved Kjendelsens Afgjelse. Det vil vistnok findes, at det Hele er indrettet saaledes, at det staaer til Commissionen at benytte den Fremgangsmaade, som efter enhver Sags Betsaffenhed er den, som lettest leder til Maalet. I den ældre Ret har det været bestemt, at alle Kjendelser skulde affiges inden 14 Dage efter Optagelsen; denne Frist har Udvalget foreslaaet forlænget til 3 Uger, fordi